

[Per Hækkerup.]
 og udenrigsministeren kun er spørgsmålet om at vælge det rigtige tidspunkt. Når vi tidligere har drøftet tidspunktet, har udenrigsministeren henvist til de fredsforhandlinger, der har fundet sted i Paris, og ment, at vi ved at foretage en anerkendelse af Nordvietnam ville kunne gribe forstyrrende ind i disse forhandlinger; udenrigsministeren ønskede, at vor anerkendelse skulle finde sted på et tidspunkt, hvor det kunne fremme disse forhandlinger. Jeg ved ikke, om udenrigsministeren i det, der er sket under forhandlingerne, har fundet, at der er indtruffet omstændigheder, som bekræfter denne opfattelse. Jeg ved godt, at udenrigsministeren i argumentationen har sagt, at der ikke foreligger noget, som tyder på, at en anerkendelse vil fremme disse forhandlinger. Men da disse forhandlinger i praksis nu er gået i stå, kan der i hvert fald ikke ved en anerkendelse være noget, der hindrer disse forhandlinger, og jeg tror, at det psykologisk måske kunne have en vis virkning, om vi vedtog at oprette diplomatisk forbindelse med Nordvietnam. Jeg tror ikke, det kan sætte forhandlingerne i gang; men det kan i hvert fald ikke standse dem, for de er allerede standset, og det kunne måske føre til en vis ændring af klimaet. Derfor mener jeg, det ville være rigtigt, om udenrigsministeren tog sit tidligere standpunkt op til overvejelse. Jeg håber, at overvejselen vil føre til, at udenrigsministeren omgående vil indlede anerkendelsesproceduren.

Den tredje bemærkning, jeg gerne vil gøre, er den, at når dette ændringsforslag kommer til afstemning, forstår jeg efter drøftelserne i udvalget, at det radikale venstre vil stemme imod. Jeg tror nok, det vil skuffe nogle, der har haft anledning til at tro på idealismen i tidligere bekendelser. Jeg har godt lagt mærke til, at der ligesom er sket en vis ændring i holdningen hos talsmændene for det radikale venstre. Det er, ligesom man er blevet — ja, jeg ved ikke, om man skal kalde det mere realpolitisk, for jeg mener, det er en forkert realpolitik — blevet mere realpolitisk i retning af at bøje sig for de to andre partnere i samarbejdet. Det må være en hård mundfuld at sluge for den nyvalgte gruppeformand, der ellers har rejst land og rige rundt og fortalt, hvad der

skulle gøres, når han nu skal stemme imod, hvad han har talt for. Det må være en hård mundfuld. Men naturligvis: hæves man til magtens tinde, må man finde sig i de vilkår, der gælder oppe på toppen. Om det så er rigtigt ud fra et politisk synspunkt, ved jeg ikke. Jeg tvivler på, at det gavner det radikale venstres almindelige omdømme. Men hvis det fører til en mere realistisk vurdering i al almindelighed hos de højt talende talsmænd i det radikale venstre i disse spørgsmål, kan det kun have en gavnlig indflydelse på det radikale venstres almindelige bedømmelse af politiske forhold. Det siger jeg endda, efter at omtrent den eneste politiker i det radikale venstre nu er blevet droppet; han er her desværre ikke i dag, ellers ville jeg sige farvel til ham som gruppeformand.

Poul Schlüter: Det er ikke store sager, der nu er tilbage af det oprindelige forslag til folketingsbeslutning, der vedrørte fem delte staters forhold. Ændringsforslaget drejer sig om, at man alene skal gå ind for, at Danmark optager diplomatiske forbindelser med Nordvietnam. Men på det konservative folkepartis medlemmers vegne skal jeg sige, at vi må anbefale, at man stemmer imod ændringsforslaget. Vi mener, at tidspunktet endnu ikke er inde til, at der optages egentlige diplomatiske forbindelser mellem Danmark og Nordvietnam. Situationen i Vietnam er stadig overordentlig uafklaret, og det er ikke påvist fra nogen side, at det skulle kunne føre til noget som helst fornuftigt, dersom Danmark nu, alene og isoleret, oprettede diplomatisk forbindelse. Et isoleret dansk skridt ville kun bidrage til at øge forvirringen omkring en politisk situation i Vietnam, som i forvejen er svær nok.

Man kan naturligvis forsøge en sammenligning mellem det danske og det svenske standpunkt; men jeg mener nu ikke, at ligheden holder ret længe. Man kommer ikke uden om, at Sverige nu engang fører neutralitetspolitik, og det må vel nu og da drage konsekvenser med sig, som forudsætter neutralitetspolitikken. Hele vor situation er en anden. Danmarks udenrigspolitiske holdning lader sig lettere sammenligne med f. eks. Norges eller Hollands eller Belgiens, og der foreligger intet som helst om, at disse